

РЕШЕНИЕ

№ 63

гр. С., 03.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С. в публично заседание на осми ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Мартин Д. Данчев

Членове: Галина Хр. Нейчева
Пламен Д. Стефанов

при участието на секретаря Пенка Сп. Иванова
в присъствието на прокурора Иван Калчев Иванов (РП-С.)
като разгледа докладваното от Мартин Д. Данчев Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20212200600359 по описа за 2021 година

Производството е въззивно и е по реда на чл.313 и сл. от НПК т.е. за проверка на невлязла в сила първоинстанционна присъда.

Образувано е по въззивна жалба депозирана от адв. А.А. от АК - С., защитник на подсъдимия Б. М. Г., срещу присъда № 260003/15.07.2021г. постановена по нохд № 36/2021г. по описа на Районен съд – К..

С атакуваната присъда подсъдимият Б. М. Г. е признат за виновен в това, че на неустановена дата в началото на месец март 2019г. в с.Г., общ.К., макар и непълнолетен, но като могъл да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си, след като се сговорил предварително с подсъдимия АТ. ЦВ. ОЦ., отнел чужди движими вещи на обща стойност 670.00 лв. от владението на Г.Н.К. без нейно съгласие с намерение противозаконно да ги присвои, като случаят не е маловажен, поради което и на основание чл.195 ал.1 т.5 вр.чл.194 ал.1 вр.чл.63 ал.1 т.3 от НК и чл.60 вр.чл.55 ал.1 т.2 б.“б“ от НК е осъден на наказание пробация включващо следните пробационни мерки: задължителна регистрация по настоящ адрес за срок от една година с явяване и подписване пред пробационен служител два пъти седмично, задължителни срещи с пробационен служител за срок от една година и 200 часа безвъзмезден труд в полза на обществото за срок от една година.

Със същата присъда подсъдимият АТ. ЦВ. ОЦ. е признат за виновен в това, че неустановена дата в началото на месец март 2019г. в с.Г., общ.К., при условията на опасен

рецидив, след като се сговорил предварително с подсъдимия Б. М. Г., отнел чужди движими вещи на обща стойност 670.00 лева от владението на Г.Н.К. без нейно съгласие с намерение противозаконно да ги присвои, като случаят не е маловажен, поради което и на основание чл.196 ал.1 т.2 вр.чл.195 ал.1 т.5 вр.чл.194 ал.1 вр.чл.29 ал.1 б.„а“ и б.„а“ от НК и чл.58а ал.1 вр.чл.54 от НК е осъден на две години лишаване от свобода, което да се изтърпи при първоначален строг режим.

На основание чл.25 ал.1 вр.чл.23 ал.1 от НК на подсъдимия АТ. ЦВ. ОЦ. е определено общо наказание между наложеното с атакуваната присъда и с наложените по НОХД № 229/2020г. на РС - Д. и НОХД № 636/2020г. на РС - Н. в размер на най-тежкото от тях, а именно две години и осем месеца лишаване от свобода, което да се изтърпи при първоначален строг режим, което е увеличено на основание чл.24 от НК с четири месеца.

На основание чл.25 ал.2 от НК е приспаднато изцяло изтърпяното по която и да е от присъдите, включени в съвкупността.

На основание чл.59 от НК е приспаднато и времето, през което подсъдимият АТ. ЦВ. ОЦ. е бил задържан по мярка за неотклонение задържане под стража.

Всеки от двамата подсъдими е осъден на основание чл.189 ал.3 от НПК да заплати в полза на ОД на МВР С. по 41.18 лв., представляващи направени по ДП № 70/2020г на РУ на МВР - К. разноски.

Във въззивната жалба, по повод на която е образувано настоящото въззивно производство, депозирана от защитника на подсъдимия Б.Г. в установения от закона и указан от съда срок за обжалване, се изразява несъгласие с така постановения съдебен акт, който се определя като нецелесъобразен с оглед наложеното наказание на подсъдимия Б. М. Г.. Настоява се за определяне на наказание пробация включващо само двете задължителни пробационни мерки в минималния им размер от по шест месеца.

Впоследствие е депозирано допълнение към въззивната жалба, в което се заявява, че атакуваната присъда е нецелесъобразна т.е. несправедлива с оглед продължителността на наложените пробационни мерки, както и включването на пробационната мярка 200 часа безвъзмезден труд в ползва на обществото по отношение подсъдимия Б. М. Г.. Твърди се, че първоинстанционния съд не е обсъдил всички обстоятелства, които са правно значими с оглед индивидуализацията на наказателната репресия, поради което наложеното наказание не е справедливо - не само не е адекватно на личната обществена опасност на Г., но и няма в пълен обем да способства за постигане на целите на генералната и специалната превенция. Обосновава се тезата за наличие на многобройни смекчаващи вината на подсъдимия обстоятелства - направените от самопризнания, оказаното съдействие за разкриване на обективната истина, непълнолетието му към момента на извършване на деянието, това, че е бил подведен от лице с множество присъди, чисто съдебно минало. С оглед на това се аргументира искане за налагане на наказание пробация включващото двете задължителни пробационни мерки в минимален размер, като се акцентира и върху обстоятелството, че такова искане е било направено и от представителя на прокуратурата. Настоява се за

изменение на атакуваната присъда и за определяне на наказание пробация включващо само двете задължителни пробационни мерки в минималния им размер от по шест месеца.

В с.з. пред въззивната инстанция подсъдимият Б. М. Г., редовно призован, се явява лично и със служебно назначения си защитник. Последният заявява, че поддържа жалбата на посочените в нея основания и настоява за изменение на присъдата и за намаляване на размера на наложеното на този подсъдим наказание до възможния минимум - наказание пробация включващо само двете задължителни пробационни мерки в минималния им размер от по шест месеца.

Подсъдимият АТ. ЦВ. ОЦ., редовно призован се явява лично. Заявява, че е доволен от присъдата и не се присъединява към жалбата на подсъдимия Б. М. Г..

Представителят на Окръжна прокуратура гр.С. намира, че жалбата е неоснователна, а присъдата на КРС – правилна и законосъобразна. Сочи, че деянието по несъмнен начин е доказано, наложените наказания са справедливи и в съответствие със степента на обществената опасност на деянието и на самите подсъдими. Настоява за потвърждаване на присъдата.

С.ският окръжен съд, в качеството си на въззивна инстанция, след като се запозна с изложеното в писмената жалба, като изслуша явилите се страни в с.з., като обсъди изтъкнатите от тях доводи и съображения, като прецени наличния по делото доказателствен материал и като извърши цялостна проверка относно правилността на атакувания съдебен акт по реда на чл.314 ал.1 от НПК, намери жалбата за неоснователна.

Първоинстанционният съд, въз основа на извършения от него задълбочен и внимателен анализ на събраните и проверени в хода на проведеното съдебно следствие писмени и гласни доказателства и доказателствени средства правилно е приел за установена фактическата обстановка, която е изложена в мотивите към присъдата. В тях е прието за установено от фактическа страна следното:

Двамата подсъдими – Б.Г. и А.О., живеят постоянно в с. Г., общ. К. и са в приятелски отношения помежду си.

На неустановен ден в началото на м. март 2019 г. подсъдимите решили да извършат кражба от частен дом, собственост на пострадалата Г.К.. Те знаели, че собствениците тогава са извън селото и имотът е необитаем.

Вечерта по тъмно отишли до къщата, срязали сезала, с който била вързана пътната врата и влезли в двора и оттам – във вътрешността на къщата през един от прозорците, който видели, че е отворен.

Намерили две стереоуредби „Сони“ модел RXD8S, които изнесли от къщата и ги занесли в дома на бабата на подс. А.О., след което са се разпоредели с тези вещи.

Откраднатите вещи не са намерени, въпреки проведените издирвателни мероприятия.

От назначената в хода на досъдебното производство оценителна експертиза се

установява, че стойността на двете уредби възлиза на 670.00 лв.

Фактическата обстановка, изложена в мотивите към проверяваната присъда, по същество и по отношение на съществените обстоятелства напълно кореспондира с наличните по делото доказателствени материали.

Настоящият съд, с оглед на правомощието си да извърши цялостна проверка относно правилността на съдебния акт, както и правото му да приема за установени и други фактически положения /когато има основания за това/, извърши своя собствена преценка на доказателствените материали и стигна до същите т.е. до изложените по-горе фактически констатации.

Следователно присъдата на районния съд не е необоснована, а на практика такова оплакване не се съдържа дори формално в писмената жалба, в същата липсват конкретни доводи и аргументи в тази насока, а и в съдебно заседание пред въззивния съд не се спори по отношение на приетите за установени факти изложени в мотивите към присъдата на КРС.

Както гласните доказателствени материали, така и останалите такива обосновават напълно и по несъмнен начин фактическите констатации приети за установени от районния съд.

Присъдата на районния съд не е необоснована, тъй като изложените в мотивите към нея и възпроизведени по-горе фактически констатации напълно кореспондират на събрания и проверен по делото съвкупен доказателствен материал.

С оглед на обстоятелството, че производството пред първата инстанция е протекло по реда на глава XXVII-ма от НПК „Съкратено съдебно следствие” подсъдимите са признали изцяло фактите изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт и не ги оспорват.

Правилна е преценката на първоинстанционния съд, който е посочил в мотивите си, че е изградил възприетата и описанаа фактическа обстановка, след като е анализирал поотделно и в съвкупност всички събрани в хода на досъдебното производство доказателства, които е обсъдил заедно със самопризнанията на двамата подсъдими, депозираните пред съда по реда на чл.372 ал.3 от НПК.

Следва да бъде споделена и констатацията, че всички доказателства, макар и немного като количество, са непротиворечиви и си кореспондират взаимно.

В този смисъл с основание са кредитирани показанията на свид. Г.К., които са източник на сведения за вида на откраднатите вещи.

Законосъобразно са изключени от доказателствената маса показанията на двамата подсъдими, разпитвани в хода на досъдебното производство като свидетели, преди да бъдат привлечени като обвиняеми, тъй като обратното би означавало подсъдимите да дават показания сами срещу себе си.

Правилно е дадена вяра на заключението на вещото лице по изготвената съдебно-оценителна експертиза, след като е преценено, че същото дава компетентен отговор на

поставените въпроси.

Във връзка с последното, а и с оглед цялостната преценка на съдържанието и доводите съдържащи се във въззивната жалба и поддържани в с.з., настоящият съд намира, че присъдата на КРС не само, че не е необоснована, но не е и материално незаконосъобразна, каквото оплакване също не е налице формално в жалбата, и също в тази насока не се навеждат конкретни доводи и аргументи.

При правилно и в съответствие с наличните по делото доказателствени материали приетата за установена фактическа обстановка, законосъобразно районният съд е приел, че с деянието си подсъдимите са осъществили от обективна и субективна страна признаците на деянието, което е посочено изрично в присъдата и за което те съответно са били признати за виновни и осъдени.

Обоснован е извода на първоинстанционния съд, че:

- подсъдимият Б.Г. е осъществил признаците на състава на престъпление по чл.195 ал.1 т.5 вр. чл.194 ал.1 вр. чл.63 ал.1, т.3 от НК, тъй като на неустановена дата в началото на м.март 2019г. в село Г., община К., макар и непълнолетен, но като могъл да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си, след като се сговорил предварително с подсъдимия А.О., отнел чужди движими вещи на обща стойност 670.00 лева от владението на Г.Н.К.. без нейно съгласие с намерение противозаконно да ги присвои, като случаят не е маловажен.

- подсъдимият А.О. е осъществил признаците на състава на престъпление по чл.196 ал.1 т.2 вр.чл.195 ал.1 т.5 вр.чл.194 ал.1 вр.чл.29 ал.1 б.“а“ и б.“а“ от НК, затова че на неустановена дата в началото на м.март 2019г. в село Г., община К., при условията на опасен рецидив, след като се сговорил предварително с подсъдимия Б.Г., отнел чужди движими вещи на обща стойност 670.00 лева от владението на Г.Н.К., без нейно съгласие с намерение противозаконно да ги присвои, като случаят не е маловажен.

Законосъобразна е и констатацията, че с оглед на доказателствата по делото и установените факти, налице са всички съставомерни признаци както от обективната, така и от субективната страна от фактическия състав на престъплението кражба.

Установени са както времето на извършване на престъплението, така и мястото на неговото извършване. Действително, като са взели описани по – горе движими вещи от дома на пострадалата Г.К., двамата подсъдими са прекъснали владението на пострадалото лице върху тях и са установили свое собствено владение, като са се разпоредили с тях.

Налице са и предпоставките за ангажиране на наказателната отговорност и на двамата подсъдими по т.5 на чл.195 ал.1 от НК, тъй като е безспорно, че е налице предварителен сговор между тях по смисъла на чл.93 т.12 от НК преди извършване на деянието. За да се квалифицира престъпната дейност по този текст е необходимо деянието да не представлява маловажен случай.

Настоящият съд споделя тезата на първата инстанция, че в случая конкретното деяние не представлява маловажен случай с оглед критериите, установени в чл.9, т.7 от НК

и независимо, че отнетото имущество е с относително ниска стойност, вредните последици не са незначителни. Не са налице други смекчаващи обстоятелства, наличието на които да обосновава извод за по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид, а напротив - престъплението разкрива типичните характеристики за този вид престъпления от гледна точка на предмета на престъпното посегателство, начина на извършването, както и мотивите за неговото извършване.

И двамата подсъдими са извършили престъплението при условията на пряк умисъл – съзнавали са обществената му опасност, предвиждали са и са искали настъпването на общественоопасните му последици.

Към момента на извършване на престъплението подсъдимият Б.Г. действително е бил непълнолетен, но е извън съмнение, че е разбирал свойството и значението на извършеното и е могъл да ръководи постъпките си.

С оглед на предходните осъждания на подс. А. О., няма спор, че деянието му е извършено в условията на опасен рецидив при хипотезата на чл.29 ал.1 б. “а” и б. “б” от НК.

При определяне вида и размера на наказанието съдът се съобрази със задължението по чл. 373, ал.2 от НПК и приложи разпоредбата на чл.58а от НК, съгласно която съдът определя наказанието, ръководейки се от общите разпоредби в НК – чл.54 от НК (за подсъдимия О.) и във връзка с чл. 60 от НК – за подсъдимия Г., и определеното наказание лишаване от свобода се намалява с 1/3.

Правилно и законосъобразно районният съд е констатирал в мотивите към присъдата си, че подс. Б.Г. са налице многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства, при наличието на които и най-лекото предвидено в НК наказание от три месеца лишаване от свобода би се явило несъразмерно тежко спрямо обществената опасност и на деянието, и на дееца.

В тази връзка действително този подсъдим не е осъждан за други престъпления и липсват данни да има други противообществени прояви, а отнетото имущество не е на висока стойност. Като смекчаващо обстоятелство съдът са отчетени и направените по досъдебното производство самопризнания. От значение в случая е било участието на другия подсъдим, който е с твърде много осъждания през последните десет години и безспорно е бил инициатор на идеята да се извърши кражбата и водеща фигура при осъществяване на замисленото.

По тези съображения и с приложението на разпоредбата на чл.55 ал.1 т.2 б. “б” от НК съдът с основание е наложил на подс. Б.Г. наказание пробация, тъй като адекватно е преценил, че другата алтернатива – обществено порицание, се явява неадекватно лека.

Законосъобразно е определена продължителността от една година на следните пробационни мерки - задължителна регистрация по настоящ адрес с явяване и подписване пред пробационен служител два пъти седмично, задължителни срещи с пробационен служител и 200 часа безвъзмезден труд в полза на обществото.

Настоящият съд напълно споделя изложените от първата инстанция доводи, че така определените три мерки и с посочената им продължителност биха постигнали целите на наказанието, очертани в чл.36 от НК и най-вече от гледна точка на личната превенция, така че подсъдимият да преосмисли постъпката си и да се въздържа за в бъдеще от извършване на противообществени прояви. Действително избраната от съда комбинация от мерки има потенциал да мотивира подсъдимия да осъзнае противообществения характер на извършеното от него, справедливостта и неотменимостта на наказанието за извършеното престъпление, което сега е извършил и което би му било наложено, ако извърши друго престъпление.

В мотивите към присъдата си съдът е коментирал изрично, че по изложените съображения намира искането на прокуратурата относно наказанието на този подсъдим за несъобразено с целите на наказанието и несъответно на данните по делото.

Настоящата инстанция напълно споделя тезата, че прилагането само на двете задължителни пробационни мерки и то с минимална продължителност от шест месеца би се явило, от една страна, акт на прекалено снизхождение и само формално налагане на наказание, а от друга, е съмнително да постигне целите на наказанието. Наистина в случая мярката задължителен труд в полза на обществото с продължителност 200 часа е особено наложително да бъде наложена, за да подготви подсъдимия за общественополезен труд, който, макар и вече непълнолетен, е в началото на зрелостта и още е в процес на изграждане на ценностна система, част от която не следва да бъде обогатяването по забранен от закон начин.

В този смисъл се явяват неоснователни възраженията във въззивната жалба, както и искането за определяне на наказание в по-лек и в частност в минимален размер.

На практика първоинстанционният съд в мотивите си е коментирал всички наведени от защитата на подсъдимия Г. съображения, с които се обосновава оплакване за явна несправедливост на наложеното наказание. Констатиран са многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства и с оглед на това наказанието на този подсъдим е било определено при условията на чл.55 ал.1 т.2 б.„б“ от НК. Отчетени са адекватно всички обстоятелства имащи значение за решаването на въпроса за вида и размера на наказанието, като напълно обоснована и правилна се явява констатацията, че за поправянето и превъзпитаването на този подсъдим е необходимо двете задължителни пробационни мерки да бъдат с по-голяма продължителност и тях да се добави и трета - 200 часа безвъзмезден труд в полза на обществото.

На подсъдимия О. е определено наказание лишаване от свобода в размер на минимума от три години, което е редуцирано с 1/3 и е постановено наложеното наказание от две години лишаване от свобода да се изтърпи ефективно при първоначален строг режим.

Правилно е определено общо наказание между наложеното с атакуваната присъда и с тези, наложени по НОХД № 229/2020г. на РС - Д. и НОХД № 636/2020г. на РС - Н., в размер на най-тежкото от тях, а именно две години и осем месеца лишаване от свобода, тъй

като престъпленията, за които подсъдимият е осъден и по трите присъди са извършени, преди да е имало влязла в сила присъда за което и да е от тях.

Законосъобразно на основание чл.24 от НК срокът на общото наказание е увеличен с още четири месеца лишаване то свобода.

На основание чл.25 ал.2 от НК правилно е приспаднато изцяло изтърпяното по която и да е от присъдите, включени в съвкупността и на основание чл.59 от НК е приспаднато и времето, през което подсъдимият е бил задържан по мярка за неотклонение задържане под стража.

По реда на служебната проверка и с оглед на правомощията си настоящата инстанция прецени и процесуалната законосъобразност на проверявания съдебен акт, при което не се установи в някой от етапите на това наказателно производство да са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са довели до ограничаване или накърняване на правото на защита на подсъдимите, а и на процесуалните права на всички страни за участие в производството въобще.

Тъй като при извършената въззивна проверка не се констатира наличие на основания за изменение или отмяна на присъдата на Районен съд - К., следва същата да бъде потвърдена изцяло.

Ръководен от изложеното и на основание чл.334 ал.6 и чл.338 от НПК съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 260003/15.07.2021г. постановена по нхд № 36/2021г. по описа на Районен съд – К...

Настоящото решение не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____